

SINIF : 4
ÖĞRENME ALANI : HZ. MUHAMMED
ÜNİTE : 3 / HZ. MUHAMMED'İ TANIYALIM
MATERYAL TÜRÜ : KAVRAMLAR



Ahlak: Sözlükte “huy, seciye, tabiat, mizaç, karakter” gibi anlamlara gelir. Bir terim olarak ise “insanın iyi veya kötü olarak nitelendirilmesine sebep olan manevî vasıfları, huyları ve bunların etkisiyle ortaya koyduğu iradeli davranışlarının bütününe” verilen addır.

Hadis-i Şerif: İyi huyları tamamlamak, iyi ahlâkı dünyaya yaymak için gönderildim.

Allah: Kâinatta var olan her şeyi yaratan, koruyan, tek ve yüce varlık, tanrı, ilah.

Aile: 1-Evlilik ve kan başına dayanan, karı, koca, çocuklar, kardeşler arasındaki ilişkilerin oluşturduğu toplum içindeki en küçük birlik. 2-Aynı soydan gelen veya aralarında akrabalık ilişkileri bulunan kimselerin tümü.

Barış: Barışma işi ve Savaşın bittiğinin bir antlaşmayla belirtilmesinden sonraki durum, sulh. Böyle bir antlaşmadan sonra insanlık tarihindeki süreç.

Bedevi: Çölde, çadırda yaşayan göçebe.

Çevre: Kişinin içinde bulunduğu toplumu oluşturan ortam. Hayatın gelişmesinde etkili olan doğal, toplumsal, kültürel dış faktörlerin bütünlüğü.

Çöl: Kumluk, susuz ve ıssız geniş arazi, sahra.

Din: 1-Tanrı'ya, doğaüstü güçlere, çeşitli kutsal varlıklara inanmayı ve tapınmayı sistemleştiren toplumsal bir kurum, diyanet. 2- Allah'ü Teâlâ'nın insanları dünya ve ahirette rahat, huzur ve saadete (mutluluğa) kavuşturmak için peygamberleri vâsıtasıyla bildirdiği yol, emirler ve yasaklar.

Emanet: Güvenilir olmak, doğruluk, bir kimseye koruması için geçici olarak verilen şey gibi anlamlara gelmektedir.

Emin: Güvenli Sakıncasız, emniyetli, tehlikesiz. Peygamber efendimizin lakabı. Peygamber olduğu bildirilmeden önce de, Kureyş kabîlesi Resûlullah'a sallallahü aleyhi ve sellem çok güvenir, inanır ve “Muhammed-ül-emîn” derlerdi.

Hadis-i Şerif: Hz. Muhammed'in söz ve davranışları

Erdem: Ahlakın övdüğü iyi olma, alçak gönüllülük, yiğitlik, doğruluk vb. niteliklerin genel adı.

Güven: Korku, çekinme ve kuşku duymadan inanma ve bağlanma duygusu, itimat.

Hanif: İslâmiyet'ten önce Arabistan'da putlara tapmayıp, Hazret-i İbrâhim'in dîni üzerine bulunanlara verilen isimdir.

Ayet: Kur'an'ı Kerim'deki sureleri meydana getiren cümle ya da cümlecikler.

Hristiyan: Hz. İsa'nın dininden olan kimse, İsevi.

Kâbe: Mekke'de bulunan, Müslümanlarca kible olarak kabul edilen ve hac ibadeti yapılırken tavaf edilen kutsal yer. Yeryüzünde yapılan ilk mâbed. Müslümanların kiblesi. Arabistan'ın Mekke-i mükerreme şehrindeki Mescid-i Harâm'ın ortasında bulunan taş-tan yapılmış dört köşeli binâ.

Kabîle: Birlikte yaşayan, genellikle konup göçen, bir sülâleden türemiş insanlar. Bir reisin idaresi altında bulunan ve ekserisi aynı soydan gelen insanlar.

Kervan: Uzak yerlere yolcu ve ticaret eşyası taşıyan yük hayvanı katarı.

Kevser: Cennette bulunduğu inanılan kutsal ırmak, havuz veya çeşme.

Mecusi: Zerdüş dininden olanlar, ateşe tapanlar.

Mekke: Müslümanların kiblesi olan Kâbe'nin bulunduğu, Peygamber efendimizin doğduğu mübarek şehir.

Mevlit Kandili: Hz. Muhammed'in doğum günü olan Rebiyülevvel ayının on ikinci gecesinde kutlanan kandil.

Öksüz: Anası veya hem anası hem babası ölmüş olan (çocuk).

Put: Bazı ilkel toplumlarda doğaüstü güç ve etkisi olduğuna inanılan canlı veya cansız nesne.

Putperest: Puta tapan kimse.

Sevgi: İnsanı bir şeye veya bir kimseye karşı yakın ilgi ve bağlılık göstermeye yönelten duygu.

Süt Anne: İki buçuk yaşından küçük olan çocuğu emziren kadın

Ticaret: Ürün, mal vb. alım satımı.

Yahudi: Hz. Musa'nın dinine bağlı olan kimse, Musevi.

Yetim: Babası ölmüş olan (çocuk), babasız. Babası ölmüş ve henüz ergenlik çağına ulaşmayan çocuk demektir. İslâm dini, yetimlerin korunup gözetilmesi, onların yetiştirilerek topluma kazandırılması için gerekli tedbirleri almış, bunlarla ilgili özel hükümler koymuştur.

